

Tima Renáta

Békét és szelet!

Méder Áron harminchárom éves villamosmérnök. Mégis úgy ismerik őt, mint vitorlázót, aki egyedül, egy hatméteres – kicsinek számító – tavi hajóval három év alatt megkerülte a Földet. Vitorlástúrákat szervez és vezet az Adrián, a Földközi-tengeren, az Atlanti-óceánon, a Karib-tengeren, és váltott legénységgel bárki csatlakozhat hozzá. Most is úton van: a Cook-szigetek környékén, a Dél-Csendes-óceánon hajózik. Ott sikerült levélben utolérnem egy kis szigeten, Rarotongán.

Könyvből, nyilatkozataiból mindig árad a derű, szavai őszinte belső kiegyensúlyozottságról tanúskodnak – ilyenek született? Tanulható-e ez a pozitív gondolkodás, vagy inkább valamiféle belső képesség?

Nem születtem optimistának. Általánosságban is azt érezzük, hogy a magyarok sajnos éppen ellenkezőleg, negatívan látják a világot, és én is ebben a pesszimista környezetben nőttem fel Budapesten. 21 évvel ezelőtt vitorláztam először; a víz, a tenger pozitív hatását azóta is érzem, és azt is megtapasztalom, hogy ezáltal én is egyre gazdagabb vagyok, egyre derűsebben látom a világot. A szüleim egyébként alapvetően optimista szemléletűek. Édesapám nagyon erősen hisz abban, hogy az ember bármit elérhet az életben, csak nagyon kell akarnia. Ez a látásmód természetesen erősen hatott rám, és hat ma is. Ezt

a szemléletet és üzenetet próbálom átadni barátaimnak, ismerősimnek és vitorlázó társaimnak is. Minden lehetséges! A pozitív gondolkodás hatalmas erő, amit mindenkinek használnia és éreznie kellene. Ha egyszer ráéreztlél, akkor már meg is tanultad...

Mindig szerényen nyilatkozik hároméves utazásáról: „egy kis történet ez egy kis hajóval”. Milyen helyet kapott az életében ez a három év? Mi jut eszébe először, ha visszagondol erre a vállalkozásra?

Az első gondolatom, hogy mennyire szeretem Carinát, a hajómat, és hogy mennyi szeretetet kaptam az út során a világ különböző részein. Ennek a csúcsa a magyarországi hazatérésem volt. Budapestenél a Dunán két hónapot töltöttem Carinával a tél beálltáig, ahol szintén rengeteg szeretetet kaptam nagyon sok ismeretlen embertől, akik felkerestek. Az

is eszembe jut, hogy milyen régen volt már mindez... Mennyi vizet jártam már be azóta! A 2006-2009-es földkerülésem volt az életemben a „nagy próba”. Több dologgal kellett szembenéznem önmagamban; sokat tanultam kitartásról, bátorságról, bizalomról, hitről, állhatatosságról, bölcsességről, a fájdalom tűréséről, félelemnélküliségről és az istenfélelemről. Bizonyos értelemben a megtisztulásról is szólt ez a történetem.

A víz szimbolikus értelemben is a megtisztulást, a megnyugvás lehetőségét jelenti, de idézi a magányt, és egyfajta egyetemességet, végtelenséget is sugall. Mi vonzza Önt a vízhez? Mit érez azokban a pillanatokban, amikor igazán boldog ott?
A víz mindenféleképpen lételemem, de olyan vízi ember vagyok, aki azért a szárazon is elboldogul. A vonzódásom a tengerhez, az óceánhoz nagyon régi – hatévesen

voltam először a tengerénél –, és arra is jól emlékszem, amikor az Adrián először sznorkeltem – búvárpipával, úszótalppal hosszasan lebegtem –, és kémleltem a csendes tengeralja élővilágát. Azóta teljesen a rabja vagyok. A hullámok ciklikussága elbűvöl, hipnotizál. A tenger a valódi természet. Az ember és a civilizáció folyamatosan teszi tönkre, de mégsem birtokolhatja teljesen sohasem. A halak, a madarak közelsége, a vízi élet teljessége mind apró csodák, és mindez nagyon messze a civilizációtól. Nagy lehetőség ez olyan életet élni, melyben megtapasztalhatom az igazi szabadságot. Béke van bennem, ha a vízen vagyok.

Az egyedüllét meghatározó eleme az életemnek, ugyanakkor ez nem feltétlenül jelenti a magányt. Amikor ötvenkét napot töltöttem egyedül a Csendes-óceánon, megtapasztalhattam, hogyan formálja az idő, a csend az embert, hogyan változom én magam is. A három év alatt mintegy hétszáz napot töltöttem kint a nyílt vízen, ilyenkor egyedül voltam, és ennek köszönhetően alig ért külső hatás az ember alkotta világból. Ha egyedül van az ember, akkor nem beszél, leegyszerűsödik minden, és csak a mindennapi hajós rutin a meghatározó rugója az életének. Monoton fizikai munka ez. Bennem ilyenkor lecsendesül minden. Fontos elem emellett az is, hogy a tiszta termé-

szetben élek: tiszta a levegő, tiszta a tenger, madarak vesznek körül, halak, delfinek, cápák, bálnák követnek. Ez mindig mély hatással van rám. Az út során sokszor ettem halat, amit én fogtam ki, és nem untam meg. Az étkezés leegyszerűsödése, egyformasága és egyhangúsága mindig új és új érzéseket váltott ki belőlem. Az „éjszakai” pihenésre egy nagyon kicsi és kényelmetlen ágyszolgált fekhelyül, de sokszor csak a fedélzeten dőltem le, a kormányállásban, mert ezt követelték a viszonyok. Három éven át éltem így.

Mi hiányzik mostanában az életéből?

A család. Jó lenne megházasodni, és gyerekeket nevelni egy kis vidéki gazdaságban. Persze tudom, hogy nehéz lenne elszakadni a tengeről,

Minden tengerész hisz Istenben! Nekem is van hitem, anélkül nem élhetnék ilyen teljes életet a vízen.

mert már elemi részemmé vált. Tudom és várom, hogy az életem történetében lesz majd egy következő fejezet, ennek biztosan része lesz a majdani családom is.

A vízen való létezés iránti elhivatottságban, az erős vonzódásban és kapcsolatban bizonyára megtapasztal valamilyen szakralitást. Ön hogy éli meg ezt a belső aspektust?

Minden tengerész hisz Istenben!

Nekem is van hitem, anélkül nem élhetnék ilyen teljes életet a vízen. Belső béke nem mindig van bennem, de biztos pontnak számítanak a reggeli ébredések és az esték, amikor nyugovóra térek. Szükségem van arra, hogy ilyenkor rend és kiegyensúlyozottság legyen bennem. Napközben mindig erősen hat rám az élet, és néha nem tudok felülemelkedni a nehézségeken, de igazából ezek sem okoznak túl sok fejtörést. A meditáció és az ima viszont a mindennapi életem része, amiről a *Békét és Szelet!* című könyvemben is írok. Előfordul, hogy fáradt vagyok és hibázom, hogy elvesztem a hitem az emberekben, hogy csalódás ér, hogy megbántanak; mindez mégsem tud kibillenteni a valódi békémből. Olyan béke ez,

amit világosan megtapasztalok a szívem legmélyén, és a kívülről jövő hatások csak nagyon messziről érintik. Úgy érzem, mintha teljesen független lenne egymástól a belső világom és a külső világ. Talán az lehet a végső, igazi tökéletesség, amikor nincs külön belső és külső életünk, hanem csak egy belső életet élünk, amelyből minden döntésünk, válaszunk megszületik. Erre törekszem.